

PETER DREHMANN'S

GEMASKERD LAND

Noodlotsdrama in de
Groene Hel van Zuid-Amerika

ROMAN

OVER DIT BOEK

Opsporingsdeskundige Petr Pert wordt naar Zuid-Amerika gestuurd nadat zijn baas een anonieme dreigbrief en een boemerang heeft ontvangen. Aan Pert de taak uit te zoeken wie hierachter zit. Zijn enige houvast is een boemerang, plus een lijstje met zes verdachte vrouwen.

Na een tumultueuze reis komt Pert terecht in de Groene Hel op de grens van Brazilië en Peru. Daar weet hij zich omringd door goudzoekers en revolverhelden, waarzegsters en hoeren, terroristen en smokkelaars, gieren en zwartharige varkens. Terwijl hevige regens het grensgebied van de landkaart dreigen te spoelen, probeert Pert vat te krijgen op een steeds glibberiger mysterie. Met de nodige ironie houdt hij zich op de been, maar allengs verdwaalt hij in een labyrintisch spel waar de grens tussen fictie en feit, tussen mijn en dijn vervloeit en niets zijn vaste vorm lijkt te behouden.

Gemaskerd land is een reisverhaal, een intrigerende speurdersroman en een erotisch geladen noodlotsdrama ineen. Petr Pert ontpopt zich tot een sympathieke antiheld die in verwarring tussen zichzelf en zijn onbekende doelwit pendelt.

Peter Drehmanns

Gemaskerd land

Roman

Voor mijn moeder en Zaza

INHOUD

VAN

- Epiloog
- Proloog

EEN

- 1 Horror vacui
- 2 Vlucht naar voren
- 3 *Zazinha de Andrade*
- 4 Vlucht achteruit
- 5 *Hij droomde dat hij een aantal regels moest opvolgen...*
- 6 De blijde intocht
- 7 Plaatsaanduidingen
- 8 Een boemerang op een bootje
- 9 *Bestond er een relatie tussen...*
- 10 Een onderzeeboot op wielen
- 11 *Serendipiteit. Dat vreemde woord had Snozzi...*
- 12 Een zeemeermin in een achtbaan

KALE

- 13 Façades en standbeelden
- 14 Namen en nonnen
- 15 De weduwe
- 16 Een koninklijke kont
- 17 *Briliadouro, januari 2000*
- 18 De krokodillenleren laarzen van Snozzi

- 19 Het geheim van de rolstoel
- 20 Beledigingen der zachte deelen
- 21 Het offer
- 22 *Briliadouro, 10 februari 2000*
- 23 Kaaimannen en borstenhouders
- 24 *Gran bemeo, 13 februari 2000*
- 25 Bad boy op vrijersvoeten
- 26 Valentijnsdag
- 27 *Gran Bemeo, 15 februari 2000*
- 28 Zoete broodjes
- 29 Boemerangbelijdenissen
- 30 *Gran Bemeo, 16 februari 2000*
- 31 Kauwgumbellen
- 32 *Gran Bemeo, 18 februari 2000*
- 33 Een vrouw met drie kinderen
- 34 *Gran Bemeo, ? maart 2000*
- 35 Harde porno
- 36 Darmdramatiek
- 37 *Gran Bemeo, een regenachtige avond in het jaar...*
- 38 De onthulling
- 39 *Snozzi, wat denk je wel...*
- 40 De heksenwaag
- 41 Pauwenoojjes en een hoge maanheuvel
- 42 *Gran Bemeo, 1 april 2000*
- 43 Van de dader ontbreekt elk spoor
- 44 *Lieve vriendin...*

REIS

- 45 Constipation blues
- 46 Een blinde spion
- 47 Onvindbaar wc-papier en een alziende aap
- 48 Spoorzoeker op het lichtend pad
- 49 Terug naar af

THUISKOMEN (?)

‘Hij bedacht dat dit halsstarrig zoeken een soort weddenschap met het noodlot was, met het leven. Vond hij (...), dan bestond er gerechtigheid in de wereld, en orde; zo niet, dan niet.’

GIUSEPPE BORGESE,
Italiaans schrijver en hoogleraar in de esthetica

‘If you have to ask, then you’ll never know.’
MARK EITZEL,
singer-songwriter

‘Du hast keine Chance aber nutze sie.’
HERBERT ACHTERNBUSCH,
acteur-regisseur in *Der Atlantikschwimmer*

VAN

EPILOOG

(Waartoe het leidde...)

Het regenen was begonnen en zou voorlopig niet meer ophouden. De grensrivier raakte overvol, raakte zoek tussen de oevers. Land werd water. Bruggen werden riolen. Van bovenaf zag de dubbelstad eruit als een papperig ganzenbord, ronddobberend in een modderpoel.

De wegen werden weggespoeld. De sporen uitgewist, alle sporen. Teruggaan zou hij. Snozzi de hand reiken. Nooit teruggaan zou hij.

Blijven, hier, strevend en stervend.

PROLOOG

(...en hoe het allemaal begon)

Maar nu.

Maandenlang ging het in zijn leven uitsluitend nog maar om beslissen wat hij zou weggooiden en wat hij zou bewaren – en niet meer om wat hij wilde veroveren, wat hij kon inlijven. Maar nu. Nu had hij een marsorder gekregen. Nu zou hij op weg gaan. Nu ging hij op weg. Nu was hij op weg gegaan. Hij. Petr Pert. Het boegbeeld van de Antonius Associatie. Niet langer levensonbekwaam. Maar heerszuchtig. Doelgericht.

Hij zou zich niet onbetuigd laten. Nu de baas hem had gebeld, eindelijk had gebeld. Voor een opdracht. Zodat hij weer wist waar hij stond en welke sporen hij zou achterlaten (en welke hij zou uitwissen).

Toen hij Brussel binnenreed ging hij almaar rechtdoor tot aan het Monument voor de Helden van de Luchtvaart. Daar sloeg hij rechtsaf. Drie minuten later stapte hij uit in de Lied van Sotternieënlaan. Met vrijmoedige of op z'n minst zwierige tred stak hij de straat over na zich er eerst van vergewist te hebben of er geen verkeer van rechts kwam (van links was uitgesloten, aangezien het een doodlopende straat betrof). In de hal van de flat piepten zijn schoenzolen. Er hing een overlijdensbericht naast de verticale rij belknoppen. Hij schonk geen aandacht aan deze kennisgeving en drukte vastberaden (maar niettemin met licht trillende wijsvinger) op de bel waarnaast een bordje hing met

het opschrift DOTT. GABRIELE SNOZZI, ANTONIUS ASSOCIATIE. Een zelfde bordje trof hij ook aan in de liftcabine. Op weg naar boven voelde hij hoe hij bij elke gepasseerde verdieping onweersstreefbaarder in het uniform van de werkende mens werd gehesen. Op de achtste verdieping ten slotte wist hij weer wie hij vertegenwoordigde: een opsporingsdeskundige op oproepbasis in dienst van de Antonius Associatie, Instituut voor Gevonden Voorwerpen en Getraceerde Bezitters, ofwel de afgezant van directeur Snozzi, tevens oprichter van deze obscure BV.

Op het moment dat hij de deurbel van Snozzi's appartement indrukt waant hij zich de blijde boodschapper die hij doorgaans is wanneer hij een verloren gewaand voorwerp aflevert bij de door hem persoonlijk geïdentificeerde en teruggevonden eigenaar.

Beneden staat zijn auto, voor de hoofdingang van het Centrale Recherchebureau voor de Onderdrukking van het Banditisme (CROB). Onder de ruitenwisser wappert al een parkeerbon. Zijn identiteitspapieren liggen in het handschoenenkastje.

EEN

1 HORROR VACUI

(Waarin veel wordt geschreeuwd en weinig wol wordt gesponnen)

De deur ging langzaam open en hij dacht: nu begint mijn verhaal, alles begint nu hoewel nog niets is besloten of vaststaat; nog niets heb ik gedaan of nagelaten en toch zit ik er al middenin, is er geen weg meer terug. Hij sloot een ogenblik zijn ogen.

Langzaam ging de deur open. Alsof een interieurtijdschrift werd opengeslagen. Zo ontvouwde het appartement zich – empire-consoletafel met telefoon, kroonluchter van melkglas, cassone met Chinese vaas, gangklok, renaissancevouwstoel met opengeslagen interieurtijdschrift erop.

Hij knipperde met zijn ogen. Trillend kwam de oude man in beeld, om hem heen dansten de meubels, de kroonluchter een rondwentelende hoepelrok.

‘Enchanté, beste jongen.’

De rug van een hand (een gedetailleerde landkaart vol kronkelpaden, kreekjes, reliëfaanduidingen, vegetatieplukjes) kwam op hem af, kantelde. Een duim floepte omhoog waardoor een v-vorm ontstond. Behoedzaam schudde Petr Pert de hand, alsof deze hem kon ontglippen.

Het was diezelfde hand die plots wegfladderde en hem met sierlijke bogen een weg wees door de horror vacui van het appartement. Alles wat de zintuigen hier ontmoetten deed barok aan – de met antiek en snuisterijen volgepropte kamers, de zware bittere geuren van boenwas, notenhout, Havanna’s en

chocolade, de uitbundige gebaren van de heer des huizes, zijn kronkelredeneringen en krullerige spreektrant, de rubensiaanse fauteuil waarin hij verzonk.

Pert keek naar het telefoontoestel, reusachtig was het, als de schedel van een Kaninefaat met tien holle kiezen. Het leek hem volkomen bespottelijk dat hij zijn komst te danken had aan dit prehistorische apparaat. Want Snozzi had hem na al die tijd gebeld en gezegd dat de tijd gekomen was, de tijd van handelen, van zoeken en vinden, van vertrekken en aankomen. Een opdracht. Een missie van het grootste gewicht. *Strictly confidential.*

Pert gloeide. Onmenselijk heet was het hier. Snozzi leek er geen last van te hebben. Hij had een sigaar aangestoken en de rook gumde af en toe stukken van zijn gezicht uit die vliegensvlug weer werden geretoucheerd.

Hij hijgde als hij niet sprak. Alsof hij op adem moest komen na elke uitweiding, na elke tirade, na elke ris kwinkslagen. Het deed Petr Pert denken aan afgejakkerde paarden in de winter: uitgeput maar niettemin triomferend snuiven ze de koude lucht op, zuigen zich vol om opnieuw als een voetzoeker over het jaagpad voort te kunnen ijlen. Wat voor rotstreek zou hij hem nu weer willen leveren, dit ondoorgrondelijke heerschap, deze gedistingeerde klootzak? Zolang Snozzi praatte was hij onschendbaar, de situatie volledig meester. Maar zodra hij even stilviel om kracht te verzamelen voor een nieuwe woordenvloed sloop er een zekere droefgeestigheid in zijn blik. Droefgeestigheid die werd getemperd door een glimlach. Want in weerwil van zijn functie – directeur van de Antonius Associatie, Instituut voor Gevonden Voorwerpen en Getraceerde Bezitters – ontleende hij genot aan de wetenschap dat het mooiste dat is wat je ontsnapt.

Hij was een volmaakt causeur. Een retoricus die je met een kluitje in het riet stuurde. Aforisme na aforisme wond hij om de dingen, zodat je nooit een vinger op de zere plek kon leggen.

Zijn toon was afwisselend protocollair, droogkomisch, bevoogdend, speels en hoogdravend. Hij veroorloofde zich scabreuze grappen, sabelde haast argeloos het laatst bezochte toneelstuk neer, pochte over zijn meest recente antiquarische aanwinst, viel zichzelf in de rede midden in een uiteenzetting over de afwezigheid van een plot in het proza van de Milanese auteur Carlo Emilio Gadda, of zond opeens een peinzende blik naar het plafond, alsof zich daar een miniatuurfresco van het Laatste Oordeel bevond.

Zijn gezicht was al even verwarrend. De neus scherp afgetekend tegen de romige wangen; het voorhoofd doorkerfd met strenge groeven, maar geschraagd door wellustig krullende wenkbrauwen; de bovenlip als een vluchtig gezette handtekening, de onderlip vastberaden, het hek van een kraal waarachter zich zwijnachtige tanden verdrongen. Van de ogen spiedde het ene avontuurlijk en onverschrokken in de verte, luchtspiegelingen ontwarend; het andere was in zichzelf gekeerd, meer beschouwend dan schouwend, met een ongevoon grote pupil. En dan was er nog het gelaatsvel, een intarsia van gearsten adertjes en levervlekjes, onweerlegbare bewijzen van ouderdom, en toch met de frisse kleur van een suikerspin.

Het was wat je noemt een sprekend gezicht, maar door de tegenstrijdige en schreeuwerige signalen die het afgaf verstond je niet wat het zei. Misschien was het daarom juister te zeggen dat Snozzi een *afwezige* uitdrukking op zijn gezicht had – het toonde te veel tegelijk en daardoor sloeg het dood, verdween het. Verstoppertje spelen: Snozzi's favoriete tijdverdrijf. Jezelf schuilhouden door tijdelijk in iemands huid te kruipen. Misschien leek hij nog wel het meest op een lustmoordenaar. Drie onderkinnen. Spitse oren. Een scharlaken das op een overhemd dat tussen wit en geel aarzelde. Een soort jagerkostuum. Op zijn kruin glom melkwitte schedelhuid te midden van golvend haar. Als een penaltystip waar het gras is weggetrapt.